

Men socialforvaltningerne er hverken bemandingsmæssigt eller fagligt de bedste til at løse denne opgave under de nuværende forhold. Og når man er nået så langt, at man kontakter statsamtet, ja, så er det som regel for sent.

Derfor synes vi i Enhedslisten, det ville være godt at gøre muligheden for parrådgivning mere tilgængelig. Vores forslag ville være tværfagligt bemandede, anonyme rådgivninger i kommunalt regi som et knopskud til det traditionelle bistandskontor. Også mange andre udækkede rådgivningsopgaver, f.eks. for børnefamilier eller for folk med misbrug, ville kunne få glæde af et sådant tilbud. Men også samarbejde med selvejende nonprofitorganisationer, som f.eks. Mødrehjælpen og Ægteskabs- og Skilsmisshjælpen, er gode bud på en løsning. Jo bredere viften er, jo flere bliver der, som vil bruge mulighederne.

Netop det at have mulighed for at få nogle tilbud er ikke et udtryk for et ønske om at blande sig i det. Derfor er der heller ikke nogen diskussion om, hvad der er ulykkelige eller lykkelige skilsmisser, det er jo den enkeltes afgørelse. Men det at få et tilbud, en mulighed for at få en rådgivning, som kunne få tingene til at foregå på en mere afklaret måde, mener vi vil være hensigtsmæssigt.

Vores forslag er altså noget bredere i det lange løb end det forslag, som her ligger, der alene tager højde for skilsmisseproblemet.

Formanden:

Ordføreren for forespørgerne, hr. Jann Sjursen.

Jann Sjursen (KRF):

Allerførst vil jeg gerne sige tak til alle ordførerne for en, synes jeg, udmærket debat, hvor vi selvfølgelig har haft lidt forskellige holdninger til, hvor nødvendig parrådgivning og en forebyggende indsats for at undgå skilsmisser er.

Jeg vil gerne rette en særlig tak til Dansk Folkepartis og Enhedslistens ordførere, og uden at dadle de andre synes jeg faktisk, at det var de eneste ordførere, der fordomsfrit tog fat på debatten, og det var egentlig velgørende at se, at de gik ind i debatten om intentionerne bag Kristeligt Folkepartis forslag til vedtagelse og også hensigten bag forespørgslen mere end nogen af de andre.

Jeg er enig i, at når man skal se på, hvorfor skilsmissetallet er så relativt højt, som det er i dag, selv om det har været svagt faldende, så er det selvfølgelig vigtigt at se på nogle overordne-

de forhold, såsom hvordan ledighed påvirker familielivet og skilsmissetallet; hvordan vi generelt har indrettet vores samfund. Her tænker jeg på spillet mellem arbejdsliv og familieliv, diskussionen om barselorlov, som er bragt ind i det. Det er alt sammen aspekter, som er vigtige for at forstå det pres, som ægteskaber og parforhold kan være under i dag, og som altså kan føre til skilsmisse.

Vi har selvfølgelig valgt et relativt snævert og afgrænset område i dag, fordi vi ikke kan tage stilling til hele verdenssituationen i sådan en enkelt forespørgselsdebat. Det er derfor, jeg ikke har bragt disse mere overordnede aspekter ind i sagen, men jeg vil da godt her ved afslutningen af debatten sige, at de optager os endog særdeles meget. Men det gør synet for den enkelte detalje og for, hvordan vi kan komme videre, også. Og i forhold til at forebygge skilsmisser mener vi altså, at en handlingsplan og mere specifikt også et tilbud om parrådgivning er helt centralt.

Jeg vil godt understrege i forhold til – det har jeg ikke haft lejlighed til tidligere – fru Jytte Andersens sidste indlæg i debatten, at vi bestemt ikke har noget ønske om at pådutte dem, der vælger at lade sig skille, en skyld og en skam. Vi vil ikke moralisere i forhold til de par, der rent faktisk vælger det måske som den eneste løsning til syvende og sidst. Og det vil vi ikke, fordi vi ikke tror på, at der er nogen ægtepar, der vælger skilsmisse, fordi det er en specielt nem løsning, tværtimod.

Derfor vil jeg godt helt klart understrege, at det ikke er en hoveren fra vor side i denne sammenhæng eller et ønske om at pådutte nogen skyld og skam og sige: Det må I absolut ikke. Og så skal man lades tilbage i et måske endog meget lummert og voldeligt ægteskab. Aldrig i livet er det det, som vores ønske tager sigte på. Men vi tror rent faktisk, at mange, hvis der var bedre tilbud også fra det offentliges side, ville søge hjælp og ville gøre det på et sådant tidspunkt, at de rent faktisk med begrænset hjælp ville kunne få bragt ægteskabet på ret køl igen.

Vi mener, at med de erfaringer, vi har fra de private rådgivningstilbud, der er i dag, specielt Ægteskabs- og Skilsmisshjælpen, men også Mødrehjælpen i Odense, vil vi kunne nå noget, vil vi kunne forebygge. Det viser erfaringerne fra de øvrige nordiske lande nu også. Norge og Sverige f.eks. vælger jo som en helt naturlig del at tilbyde parrådgivning – i Norge f.eks. i forbindelse med deres familiecentre.